

COLLEGAMENTO CH

Rocca di Papa, 13 februari 2016

“Dialogo, de onontbeerlijke weg naar de vrede”

1. Opening en groet

INDIA

2. **In gesprek met Maria Voce (Emmaus) en Jesùs Morán** In de voetsporen van hun reis in het Indiase subcontinent met een tussenstop in Dubai.
3. **Enkele etappes van de dialoog tussen hindoes en christenen (2001-2004)**
4. **India - de uitdaging van de dialoog** 15 jaar na het eerste bezoek van Chiara Lubich aan India. Vele getuigenissen van de interreligieuze dialoog: een levensstijl die zowel in dorpen als in miljoenensteden de eenheid opbouwt
5. **India - het project Ilanthalir ("tere loten")** In Trichy, Tamil Nadu, helpt p. Susai Alangaram met de Focolare gemeenschap al meer dan 10 jaar gezinnen en arme en kasteloze kinderen. Een voeding- en onderwijsprogramma biedt honderden jonge mensen de mogelijkheid om te werken en zelf promotoren van de ontwikkeling te worden.

NOTIZIE DAL MONDO

6. **Syrië – telefoongesprek met Damascus** - *Te midden van de voortschrijdende vernietiging en het drama van wie vertrekt en wie nog blijft, maakt het wonder van het delen en liefde het elke dag mogelijk te blijven hopen dat de vrede zal komen..*
7. **Zwitserland - "Basel, een stad die anders is"** - *In een stad waar de immigranten 34% van de bevolking uitmaken, wordt de acceptatie een model van co-existentie.*
8. **VS - Het is allemaal een kwestie van relatie** - *. Blik op Arizona. Zij democratisch, hij republikeins: 60 jaar huwelijk, een school van acceptatie en respect.*

TWEE STEUNPILAREN VAN HET “EERSTE UUR” VAN DE FOCOLAREBEWEGING

9. **Dori Zamboni - het “spel” van de wil van God** - *Uit een interview met Dori Zamboni bij gelegenheid van het 50° jarig bestaan van de Focolarebeweging - Castelgandolfo, 07 december 1993.*

- 10. Giorgio Martelli (Turnea) – de dag van de ommekeer voor de vakbondsman - Hij vertelt zijn ervaring - Castelgandolfo, 14 december 2008.**
- 11. Thailand – in gesprek met de Grote Meester Ajahn Thong - “Barmhartig zijn voor elkaar”, één van de vier elementen van de Dharma opdat de wereld de vrede kan bereiken.**
- 12. Chiara Lubich: De creatieve kracht van het luisteren brengt de dialoog op gang - Loppiano (Florence), 7 februari 2001.**
- 13. Afsluiting**

1) OPENING EN GROET

Maria: Ciao allemaal welkom bij deze planetaire afspraak!

Gianni Salerno: Goedemorgen allemaal hier vanuit Rocca di Papa , dicht bij Rome!!!

Maria: De beelden die we hebben gezien hebben ons allemaal in India gebracht. Bij onze reis vandaag vertrekken we hier vandaan, want Maria Voce, Emmaus, en Jesùs Morán zijn pas teruggekomen uit India en zijn nu hier onder ons aanwezig, Welkom!

Gianni: Ze hebben een intense maand beleefd en hebben verschillende delen van India bezocht , maar ze zullen ons daar zo direct over vertellen.

Maria: We weten dat dit een geschikte tijd is om het CH direct te volgen voor veel groepen in Azië, Afrika en Europa, ook in Amerika in Australië, als daar iemand nog wakker mochten zijn.

Een speciale groet aan onze vrienden van Benevento en van Avellino, in zuid Italia. (Applaus) En aan de jongeren uit Portugal die in Lissabon bij elkaar zijn voor hun congres. En aan iedereen die ons volgt.

Gianni: Wij zijn Gianni...

Maria: ...en Maria.

Gianni: Wij zijn Gianni en Maria, we zijn 29 jaar getrouwd en hebben 5 kinderen. We komen uit Milaan en we zijn enkele maanden geleden naar het Centrum van de Focolarebeweging verhuisd om een bijdrage te leveren aan het internationale secretariaat van de nieuwe gezinnen/families hier in Rome. Ik was bedrijfsleider en heb mijn werk achtergelaten, Maria is leerkracht en heeft een overplaatsing gekregen hier vlak bij Rocca di Papa en onze jongste twee kinderen zijn met ons mee verhuisd, de anderen zijn in Milaan gebleven om de studie af te ronden.

De verhuizing bracht wel wat met zich mee, maar in het gezin stond iedereen erachter en dat heeft onze de moeilijkheden laten overwinnen die op onze weg kwamen. Nu zijn we hier en we zijn vol enthousiasme om aan dit nieuwe avontuur te beginnen.

Gianni: Maar voordat we verder gaan willen we eerst in het bijzonder Eli Folonari, die hier bij ons is, heel hartelijk groeten. Vijf dagen geleden is ze 90 jaar geworden! Eli heeft meer dan 50 jaar samen met Chiara gewoond, en samen met haar is ze de initiatiefnemer geweest van het Collegamento. Bedankt Eli en de beste wensen vanuit heel de wereld!

2) In gesprek met Maria Voce (Emmaus) en Jesùs Morán

Maria: Nu gaan we op reis naar India, maar eerst stoppen we nog voor een tussenlanding in Dubai waar een feestelijke ontmoeting is geweest met de focolare gemeenschap aldaar. Hier zijn enkele beelden.

Gianni: Een tussenlanding in Dubai bood de gelegenheid voor een feestelijke ontmoeting met de mooie gemeenschap daar. Maar Jesùs jullie zijn nog geen 48 uur geleden teruggekomen en hebben een veelzijdige reis achter de rug. Jullie hebben bijna 16.000 km afgelegd, 13 vliegreizen gemaakt door heel India. Jullie zijn in Nieuw Delhi geweest, daarna in Bangalore en toen van Coimbatore naar Trichy in het zuiden, om als laatste aan te komen in Mumbai. Een prachtige reis. Kunnen jullie gelijk een indruk geven? Emmaus.

Emmaus: De eerste indruk is deze geweest: ik ben vertrokken in de verwachting in contact te komen met een mysterie, in die zin van iets volledig onbekends. Ik ben teruggekomen met de indruk dat ik in contact ben geweest met een groter en mooier mysterie dan ik verwacht had, maar niet in de zin van iets onbekends, maar in de zin van iets groots, grandioos, dieps, iets absoluuts. Ik heb de indruk dat dit mysterie langzaam ontdekt moet worden, en ik ben blij dat er de onzen zijn van de Beweging in India die het beetje bij beetje zullen ontdekken en aan ons allemaal zullen laten ontdekken.

Gianni: Mooi, dank je! Jesùs.

Jesùs: De gevoelens van deze eerste uren zijn van de ene kant een groot verlangen naar het absolute dat deze reis in mij nagelaten heeft, een verlangen van innerlijkheid; en dan heb ik ook heel sterk in me de waardering voor het pluralisme, niet bang zijn voor de diversiteit; en dan de schoonheid van de mensen, er waren altijd veel mensen, heel veel mensen. En heel duidelijk, in India, de jongeren als de toekomst. We hebben heel veel jonge mensen en kinderen ontmoet. Het is een jong sub-continent. En als laatste de trots om het geschenk van het charisma van Chiara te hebben ontvangen en de trots van het Werk van Maria daar, zoals Emmaus al zei. Dat zijn echt de allereerste gevoelens.

Gianni: Dank je.

3) ENKELE ETAPPES VAN DE DIALOOG TUSSEN HINDOES EN CHRISTENEN (2001-2004)

Maria: Eén van de grootste rijkdommen die jullie in India hebben aangetroffen is de interreligieuze dialoog, die begonnen is met de eerste focolarini die - destijds in de jaren 80 - daar zijn gaan wonen en die is voortgezet door Chiara met heel sterke en intense relaties. We kijken naar een kleine documentaire.

(titel: enkele etappes van de dialoog tussen hindoes en christenen (2001-2004))

Chiara Lubich¹: [...] Ik ben vooral met het verlangen om te luisteren naar India gekomen, om van jullie te leren, om als het mogelijk is een hartelijke dialoog met jullie aan te gaan. Ik beschouw jullie allemaal als mijn broers en zussen. [...]

Mevr. Minoti Aram²: Zij is meer Ghandiaans dan wat dan ook.

Shri. Krishnaraj Vanavarayar³: [...] Chiara gaat over de grenzen van de godsdienst heen en daarom kunnen we elkaar ontmoeten en een dialoog voeren. Alleen degene die God ervaren heeft, kan dat [...] Wij richten ons op de zogenoemde “gouden regel” die aanwezig is in alle godsdiensten, ook in het hindoeïsme: “de ander niet datgene aandoen wat je niet zou willen dat de ander jou aandoet” [...]

Chiara Lubich⁴: Een dialoog voeren wil vooral zeggen, je op hetzelfde niveau plaatsen, niet denken betere ideeën te hebben, beter te zijn dan de ander en je openstellen om te luisteren naar wat de ander in zich heeft, alles opzij zetten om in de ander door te dringen. Daarna natuurlijk aan de ander vragen om naar ons te luisteren. En uit dit geheel kun je de gemeenschappelijke elementen ontdekken en dan afspreken om die samen te beleven, dat is de concrete dialoog. (muziek)

Gianni: Ook jullie hebben veel persoonlijkheden van de hindoe-wereld kunnen ontmoeten. En jullie hebben betekenisvolle momenten met hen beleefd.

Emmaus: Heel mooie.

Gianni: Vertel...

Emmaus: Een feit wat me indruk maakte was dit: ontdekken hoeveel zij leven van Chiara: van de gedachte van Chiara, van de vriendschap die ze met haar hebben opgebouwd, van de

---

1 Uit een interview aan Chiara Lubich in Mumbai (India), 12/01/2001.

2 Collegamento CH 25/01/2001 – reis Chiara Lubich in India

3 Collegamento CH 25/01/2001 – reis Chiara Lubich in India

4 Coimbatore (India) 8 januari 2001 – Interview met Pietro Cocco van Radio Vaticana

relatie die ze met haar hebben. Dat is voor hen geen herinnering, maar een levend realiteit, iets actueels. Omdat deze relatie gedurende heel deze periode is voortgezet met de onzen die daar zijn, leven ze daar nog steeds van. Maar ze doen dat met een buitengewone intensiteit zou ik zeggen.

In sommige aspecten kennen ze Chiara beter dan wij, ze citeren haar continu, ze herinneren zich zelf de bladzijde van het boek waar ze het gelezen hebben, het is indrukwekkend. Het is een werkelijkheid, niet iets wat over hun hoofden heen gaat. Daarom hebben ze ons ontvangen zoals ze Chiara zouden hebben ontvangen. En ze voelden echt dat het nog Chiara was die deze relatie met hen verder voortzette. En zo hebben wij het ook ervaren, nietwaar?

Jesùs: Ja, in feite hebben we vier momenten van interreligieuze dialoog gehad, heel verschillend van elkaar: In New Delhi, in Kalhapur met Didi, in Coimbatore met de Shanti Ashram en ook in Mumbai. Heel verschillend, maar allemaal met een grote rijkdom.

Wat indruk maakt is het persoonlijke kaliber van onze hindoes, intellectueel gezien, want het zijn echt persoonlijkheden, en ook geestelijk. Je had werkelijk de indruk heel diepgaand te leren. En dan ook deze toch wel unieke capaciteit om het goddelijke in de mens te ontdekken, het essentiële, waardoor de relatie gelijk de diepte in gaat.

Zondermeer hebben ze sterk onderstreept dat voor hen in Chiara een heel sterke goddelijke aanwezigheid is, en die hebben ze ervaren. Ze spraken vaak over een concept dat hen heel eigen is: de goddelijkheid van Chiara, die hen getroffen heeft. En daar leven ze nog van.

Emmaus: Ik zou als de tweede wat willen zeggen over de ontmoeting die we gehad hebben met Didi Ralwalkar, die het nalatenschap van haar vader vooruitbrengt, die de oprichter was van een grote vernieuwingsbeweging in het hindoeïsme. Zij wilde dat ik sprak op een grote bijeenkomst die zij hield met een groot deel van haar familie, niet heel haar familie, maar er waren ongeveer 50.000 mensen, allemaal echtparen die een actie hadden ondernomen, de liefde van God in de dorpen brengen, en zij ontmoetten elkaar in een tempel, als afsluiting van hun pelgrimstocht waarin ze de liefde van God hadden gebracht.

En voor deze 50.000 mensen, buiten dat ze me liet spreken en mijn ervaring liet vertellen heeft zij zelf willen vertellen over haar ervaring en relatie met Chiara, met de Beweging. Ze heeft me voorgesteld als leider die samen met hen dit vooruit brengt. Dus het was als de getuigenis van een hoofd van een andere Beweging, die heel duidelijk haar beweging onderscheidde van de onze, maar tegelijkertijd zei: "We lopen op dezelfde weg", en ze zei het ook met beelden, want ze had

een video gemaakt waarin ze haar relatie met Chiara liet zien, tot aan de ontmoeting die ze met mij had gehad, bijna om aan te geven dat er een continuïteit was, dat we datgene dat met Chiara begonnen was verder brachten.

Jesùs: Bij de Shanti Ashram daarentegen was het alsof we thuis kwamen, het was als of we in één van onze Focolarestadjes waren, er is zo een gemeenschap en je voelt zo een relatie met hen, ook door de invloed van de Gandhiaanse context, waar Gandhi in zekere zin aanwezig is, het is een schitterende uitdrukking van het hindoeïsme, nieuw ook, je voelt je op je gemak daar. Coimbatore is een puur gandhiaanse omgeving, dus daar in de Shanti Ashram voelden we ons goed. Ook de sociale projecten die zij vooruit brengen, voor de kinderen en voor de vrouwen, we waren echt op dezelfde golflengte, en je voelt dat de Teens4Unity daar geweest zijn, dat voel je. Dus echt, zoals ik gezegd heb, je voelt je thuis.

Emmaus: Heel mooi.

Gianni: Zijn jullie ook bij het huis van Gandhi geweest?

Emmaus: Het huis waar Gandhi vermoord is, het was niet het huis van Gandhi, het was zoiets als zijn verblijfplaats als hij in Delhi was, waar hij de zijnen ontmoette waar hij ook die laatste dag was toen, terwijl hij zijn avondgebed ging doen, een fanatiekeling hem vermoord heeft.

Ook die plaats heeft heel veel indruk op mij gemaakt. Er was een heilige een goddelijke sfeer in die omgeving, het is een huis met bijvertrekken waar ze lieten zien hoe hij weefde op het weefgetouw, waar hij de mensen ontmoette en dan dat grafmonument dat precies op dat punt is waar hij doodgefallen is in de handen van die moordenaar. Maar op een plek die spreekt van martelaarschap, van geweld, want ze hebben hem geweld aangedaan, sprak alles van vrede, er was een harmonie, het liet in je hart een sereniteit achter die niet anders dan bovennatuurlijk kon zijn, goddelijk, de getuigenis van een man die het geweld overwonnen heeft met de geweldloosheid. En dat zag je in hem, maar ook in het volk, je zag dat in iedereen die daar was. Er heerste een sfeer van vrede en sereniteit.

Jesùs: Ja, ik geloof dat we op dat moment een genade hebben gekregen, een genade die echt van God kwam.

Maria: Echt fascinerend.

Jesùs: Heel speciaal.

Maria: Echt fascinerend wat jullie vertellen.

Emmaus: We zijn ook in een bahai tempel geweest, begeleid door de directeur, Dr. Mashan, die ook een grote vriend van Chiara is. En daar wilde hij dat iemand van ons een christelijk gebed uitsprak in die enorme tempel, waar iedereen komt om te bidden, en wij hebben gebeden, we hebben samen het Onze Vader gebeden, in een sfeer van diepe spiritualiteit.

Jesùs: In Trichy daarentegen hebben we een hindoe tempel bezocht. Het was de dag van de onafhankelijkheid in India, dus het was druk en we hebben de brahmanen gezien, de priesters, van dichtbij, want we konden niet binnengaan in hun heilige de heiligste, alles bijelkaar is het een ervaring geweest die veel indruk op ons heeft gemaakt

4) **INDIA – DE UITDAGING VAN DE DIALOOG**

Maria: Misschien kunnen we nu een video zien die ons binnen laat gaan in deze interreligieuze dialoog, die zo essentieel is in dit land.

Speaker: Als je terugkomt uit India heb je de indruk dat het een modern land is, op de toekomst gericht, maar diep geworteld in een duizenden jaar oude traditie. De minderheden van christenen, moslims, sikhs en boeddhisten gaan een dialoog aan met het hindoeïsme - het geloof van 78% van de bevolking

Meenal Katarniker: Religies spelen speciaal in India een heel belangrijke rol, omdat de psyche van de Indiër sterk beheerst wordt door religie. Wij zijn verweven met onze religies. Vanwege de belangrijke plaats die de religies innemen in het leven van de mensen, kunnen zij zich concentreren op de waarden die deze religies naleven.

Namita Nimbalkar: India is één van de meest antieke beschavingen, maar heeft een proces doorgemaakt, waarbij het zich andere culturen heeft eigengemaakt. Mettertijd neemt het fundamentalisme toe. Het is nodig iets te doen om dit een halt toe te roepen. De dialoog tussen de verschillende godsdiensten is van essentieel belang.

Speaker: De interreligieuze dialoog draagt bij aan wederzijds begrip en verlangen naar vrede en rechtvaardigheid. De Focolarebeweging en de Shanti Ashram uit Coimbatore - een

hindoe-beweging die geïnspireerd is op het gedachtegoed van Ghandi - werken sinds 2001 gezamenlijk aan ontwikkelingsprojecten om de nieuwe generaties tot vrede te vormen.

Namita Nimbalkar: De jongeren spelen daarbij een grote rol. Zij zijn zich bewust van de noodzaak verenigd te moeten zijn. Als jongeren in de goede richting gewezen worden - en daarvoor zijn goede leiders nodig - dan zullen zij zeker een zeer positieve rol te spelen bij de vorming van het land.

Laxman: Wij zijn zo geconcentreerd op het bereiken van hetzelfde Ideaal dat wij op een gegeven moment althans zo ervaar ik dat. - vergeten dat we van verschillende religies zijn... Het is niet het belangrijkste dat ik een hindoe ben, mijn beste vrienden zijn een katholiek en een moslim. Wat belangrijk is, is de eenheid. Elke keer als we iets ondernemen, besluiten moeten nemen of een verandering aan moeten brengen op een bepaalde plaats, dan zetten we die stap allemaal samen.

Meenal Katarniken: De Focolare heeft een heel speciale toenadering tot de religie, want ook al behoort het grootste gedeelte tot het christendom, zijn zij voor heel de mensheid en voor de eenheid in de wereld. Dus als wij naar het Focolare kijken vanuit het hindoe-perspectief dan is alles wat de mensheid betreft iets wat het Focolare en het hindoeïsme gemeenschappelijk hebben.

Raul: Ik ben Raul uit Mumbai in India en dit is mijn vrouw Mitali. We zijn 15 jaar getrouwd en komen van heel verschillende achtergronden. Zelf kom ik van een typisch traditioneel katholiek gezin en Mital komt van een traditionele hindoe-familie.

Mitali:

Voor mij is het Focolare als een uitgebreide familie. Al de vrienden van Raul zijn mijn vrienden. Zo ervaar ik het. Wat voor een probleem zich ook voordoet, zodra ik ze bel staan ze altijd voor mij klaar op welk moment dan ook.

Namita: Bij interactie ervaren we dat er - naast de verschillen - eenheid is. Er is een gouden draad die ons verbindt en dat is de liefde. Als we over liefde spreken, spreken we een taal die begrepen wordt door mensen in de hele wereld, ook al wordt het uitgesproken in verschillende talen en met verschillende woorden.

Speaker: Chiara Lubich - stichteres van de Focolares - heeft gedurende haar reis door India in 2001 en 2003 een weg ingeslagen die voortgezet wordt om het wederzijds begrip en de broederschap tussen de volgelingen van de verschillende religies te doen groeien.

Prof. Sureshchandra Upadhyaya: De laatste 16 jaar hebben mij dichter en dichter bij het Focolare gebracht en speciaal bij Chiara. Ik ervaar meer en meer vrede in mij. Ik heb altijd over Chiara gelezen en seminars bijgewoond in Rome. Ik heb meer en meer geleerd en ben nu dieper doorgedrongen in Chiara's filosofie, die van de liefde. En ik heb ontdekt dat Chiara's filosofie niet Chiara's filosofie is ...het is de filosofie van de mensheid. Die is bedoeld voor elk menselijk wezen. Chiara behoort aan iedereen toe, aan heel de mensheid. En als je tot haar spreekt of als je haar boeken leest, dan ervaar je dat je over jezelf leest.

Gianni: : Prachtig deze woorden van dr. Upadhyaya. Die maken indruk. Jullie hebben ook de academische hindoe wereld kunnen ontmoeten, nietwaar?

Jesùs: Ja, ja.

Gianni: Is er interesse voor de boodschap van Chiara in deze omgeving?

Jesùs: Upadhyaya is een man van een buitengewoon geestelijk en spiritueel kaliber, een profeet in de mooiste zin van het woord. Maar er is een zin die we gehoord hebben van een lerares die luidt: "De kern van het hindoeïsme is de vergoddelijking van de mens en de humanisering van God." Hiermee kan veel gewerkt worden, en we hebben concrete plannen gemaakt, in continuïteit met datgene wat er al geweest is ten tijde van Chiara

5) INDIA – HET PROJECT ILANTHALIR (“TERE LOTEN”)

Maria: Jullie hebben ook de grote contrasten van dit land leren kennen, van het onderzoek de technologische ontwikkeling in Bangalore, tot het platteland in Trichy, in de staat Tamil Nadu, in het zuidoosten van het land. Jullie hebben één van de vele lopende projecten bezocht.: Ilhanthalir. Ook hier zijn enkele beelden van opgenomen.

Jennifer (in Tamil):

Dit is mijn moeder en ze doet ambachtelijk werk. Dit is mijn zus en dit is ons huis.

Mijn vader heeft ons verlaten. Dank zij Ilhanthalir kon ik zonder problemen studeren. Omdat mijn

huis heel klein is, ga ik na school bij mijn lerares studeren. Ik werk hard aan mijn studie om goede cijfers te halen.

St. George Albert - Ilanthalir Trust Manager

Ik ben Albert, een gepensioneerde bankbediende. Toen ik met pensioen ging, vroeg ik me af hoe ik mezelf nuttig zou kunnen maken voor de samenleving. Toen ben ik in contact gekomen met pater Susai.

Met de hulp van de Focolare Beweging (...) is pater Susai Alangaram het centrum Karungulam gestart, met een weeshuis dat 50 kinderen opvang, en voor voeding en onderwijs zorgde. (...) "Nieuwe Gezinnen" heeft met het programma "steun op afstand" geholpen zodat het aantal kinderen kon groeien; vervolgens hebben we meer centra kunnen openen.

Pater A. Susai Alangaram - Directeur van Ilanthalir Trust:

Na mijn wijding werd ik pastoor in een van de dorpen. (...) Het is afgelegen gebied met veel hutten en arme mensen. (...) Als de tere loot van een plant goed wordt verzorgd, dan gedijt hij. Op dezelfde manier, als kinderen in het gezin goed worden behandeld, met voedsel, onderwijs en al het andere, groeien ze goed op en na verloop van tijd zorgen ze op hun beurt voor hun gezin en de samenleving. Daarom hebben we dit project de naam van Ilanthalir gegeven (...) Omdat dat in Tamil betekent "tere loot" en dat geldt ook voor de kinderen in het gezin.

St. George Albert – Manager van Ilanthalir Trust (in het Engels):

Er is drie soorten opvang voor de kinderen.

- 1) ze gaan van huis naar school, na de school krijgen les ze in het centrum, studeren en daarna gaan ze terug naar huis.
- 2) de kinderen gaan naar een internaat en we betalen voor het onderwijs, kost en inwoning, enz..
- 3) de kinderen worden opgevangen in ons Karungulam centrum. (...)

Ze groeien hier op tot ze maximaal 10-12 jaar oud zijn. Dan worden ze overgebracht naar andere scholen voor middelbaar en hoger onderwijs (...) Op een indirecte manier steunen we zowel gezinnen als de kinderen. De studenten wordt gevraagd om elke maand wat geld opzij te leggen, dat nuttig voor hen kan zijn voor hun verdere studies.

Pater Susai Alangaram - Directeur Ilanthalir Trust:

Toen ik als priester begon had ik een totaal ander project. Ik wilde bijbelgeleerde geworden. Ik vroeg mijn bisschop om de Schriften te bestuderen. Hij zei "ja", maar daarna gaf hij me een afgelegen parochie (...) Toen zei ik: "Misschien is het de wil van God," (...) Nu, terugkijkend, zie ik dat ik mijn plannen niet uitgevoerd heb, maar ik besef dat Gods plannen altijd beter zijn dan de onze.

Het Ilanthalir project heeft het tot nu toe mogelijk gemaakt voor 35 jongeren om ingenieur te worden, 150 hebben een vervolgstudie gedaan, 300 hebben een opleiding gevolgd, 150 zijn verpleegkundigen en 200 leraren en technici geworden. 90% van hen hebben een vaste baan en dragen op hun beurt bij aan het Project Ilanthalir.

Gianni: In deze grote hindoe wereld zijn de christenen slechts 2% op een bevolking die meer als een miljard mensen telt. Wat voor indruk hebben jullie daarvan?

Emmaus: Een kleine maar heel levende kerkgemeenschap, dat zie je al aan deze priester en aan het werk dat hij doet. Ik was ook uitgenodigd door Mgr. Machado om aan het eind van het jaar van het geconsacreerde leven mijn ervaring te vertellen in een kerk vol mensen en Mgr. Machado zelf vertaalde wat ik zei, want hij merkte dat het engels niet voldoende was. Het marathi, de locale taal was nodig, dus hij vertaalde. En hij wilde dat ook onze roeping tot de heiligheid naar voren kwam, onze roeping als roeping tot de heiligheid en de spiritualiteit van gemeenschap die ons helpt om die te beleven

Maar toen hij mij groette zei hij: "We groeten de presidente van de Focolarebeweging en ook heel haar delegatie uit naam van heel onze gemeenschap die bestaat uit katholieken, christenen van andere kerken, hindoes, en moslims ... uit naam van jullie allemaal, nietwaar?"

Jesùs: Denk maar dat meer dan 90% praktiserend is, dus als je 100 christenen hebt op een plaats, gaan er 99 op zondag naar de mis en praktiseren. En dat geldt niet alleen voor de katholieke kerk, we weten dat ook de orthodoxe kerk in het zuiden heel levend is, en ook de andere kerken.

Iets moois is dat het Werk van Maria echt deel uit maakt van de kerk, en gewaardeerd wordt. We hebben dat gezien door de contacten met de bisschoppen die we bezocht hebben.

Maria: Nu moeten we deze zeer interessante reis die jullie ons hebben laten maken, afsluiten en we willen jullie een laatste woord vragen: Het geschenk dat India is voor de wereld van vandaag, volgens jullie.

Jesùs: Ik zou één ding zeggen, wat ik heel sterk voel: India is een groot geschenk. Ze houden van het pluralisme en de tolerantie. Maar het interessante is hoe ze het beleven. Se leven het op een inclusieve manier, dat wil zeggen dat ze ruimte laten, zodat ieder heel expliciet zijn eigen geloof kan beleven, ook met de symbolen en gebaren.

Dat is een geschenk voor het Westen, dat het pluralisme meer op een manier beleeft die buitensluit. Het pluralisme hier wil zeggen, je moet niet laten zien wat je bent, om tolerant te zijn, je moet opgeven wie je bent, je symbolen – dat hebben we kort geleden nog gezien – om tolerant te zijn. Voor hen is het andersom: hun manier van tolerant zijn is dat ze je de ruimte geven, zodat je jezelf uit kunt drukken. Dat is een heel groot geschenk voor het Westen.

En dan iets wat Upadhyaya echt onderstreept heeft is de stilte, de stilte is fundamenteel voor elke vorm van dialoog. Zonder de innerlijke stilte en ook de stilte tussen personen – want je leeft ook de stilte in de relatie tussen personen, is er geen enkele dialoog mogelijk. Dat is het geschenk van India aan het Westen.

Emmaus: Deze stilte wil ook zeggen de religieuze ziel van het indiase volk, waardoor ik op een zeker moment zei: “het geschenk dat jullie kunnen geven aan heel het Westen is het Godsgevoel, de aanwezigheid van God voelen”.

Gianni: Bedankt Emmaus, bedankt Jesùs voor deze schitterende reis die we samen in India gemaakt hebben.

6) SYRIË – TELEFOONGESPREEK MET DAMASCUS

Gianni: Nu veranderen we van onderwerp.

Gianni : Het zijn beslissende momenten voor het akkoord over het “staakt de vuren” in Syrië. Na 5 jaar oorlog is de situatie voor de bevolking extreem moeilijk en vol lijden voor de bevolking daar ter plaatse. De gemeenschap van de Beweging heeft geschreven hoe hun Kerst is geweest. Ze zijn twee aan twee de mensen met de grootste materiële noden op zijn gaan zoeken en ze hebben aan de kinderen gevraagd wat ze wilden vragen aan het kindje Jezus.

“We hadden geen geld”, schrijven ze, “, maar we hebben afgesproken dat ieder van ons ergens afstand van zou doen, overtuigd dat de voorzienigheid zou komen.”. En zo is het geweest. Vanuit Trente en vanuit een lokale gemeenschap uit Milaan in het bijzonder, hebben ze een flink bedrag gestuurd.

Maria: In Damascus hebben ze een kerstmaaltijd voorbereid voor 250 personen een feest georganiseerd met spelen, liederen en dansen, met cadeautjes voor 133 kinderen en een economische bijdrage voor de 47 gezinnen.

In Kafarbo, een christelijk dorp midden in Syrië, hebben de gen 3 – samen met volwassenen - 62 families bezocht, kleren gekocht voor de kinderen, voedselpakketten klaargemaakt, en nieuwe accu's geïnstalleerd, om de elektriciteit te verzekeren.

Ook in Aleppo hebben ze twee kerstfeesten gehouden en 90 families en 150 kinderen geholpen. Druppeltjes in de oceaan, maar velen hebben kunnen zeggen: "Dit is het mooiste Kerstfeest van mijn leven".

Gianni: **Nu zou Radast uit Damascus aan de lijn moeten zijn**, maar er zijn nog technische problemen, dus waarschijnlijk moeten we het later nog eens proberen .....

Wij zijn hier! Ben je er Radast?

Radast: Ja, ik hoor je.

Gianni: Ciao, Radast! Wij horen je.

Radast: Ciao! Ciao Emmaus, ciao Jesùs, ciao allemaal in de wereld! bedankt voor jullie gebeden, voor de concrete hulp die jullie blijven sturen vanuit verschillende plaatsen.

De situatie blijft tragisch, maar we danken God die zoveel mensen beschermt.

We lijden als we iedere dag de berichten horen van doden en gewonden in de strijd, in de bombardementen die door blijven gaan in verschillende wijken, de explosies van autobommen of van terroristen die zich op laten blazen te midden van onschuldige mensen... en ook het afsluiten van water en elektriciteit wordt ondragelijk, mensen die hun werk verliezen of hun huis kwijtraken enz. Er is aan de horizon geen oplossing te bekennen om de vrede op te bouwen, want van alle kanten ontbreekt de wil om dat te serieus te doen...Maar wat de bevolking, de Kerk en ook ons het meest doet lijden, is het leegbloeden van de bevolking, van de christenen vooral, die een onvervangbare rijkdom zijn voor de wederopbouw van Syrië.

Ze vluchten omdat na 5 jaar absurd conflict dat bijna 300.000 doden heeft gezaaid, de mensen het niet meer kunnen opbrengen om de verplichte militaire dienst te vervullen of als reservisten blootgesteld te worden aan een vaak zekere dood.

Het is een tragedie om veel leden van het Werk te zien vertrekken, en de wanhoop te zien van wie achterblijft en zich afvraagt of ook zij niet beter kunnen vertrekken.

Ondanks dat alles blijft het Ideaal van de Eenheid een licht voor velen, voor ons allemaal. We ontmoeten elkaar regelmatig om de spiritualiteit te verdiepen en elkaar wederzijds te

ondersteunen. Vorige week heeft Pascal, focolarino van Aleppo, 11 leden van de Beweging ontmoet die in de verwoeste stad Homs zijn gebleven, ze waren gelukkig elkaar na zo'n lange tijd weer te zien. Wij van Damascus hebben twee steden aan de kust bezocht en 14 jongeren ontmoet. Gisteren was er een bijeenkomst voor de kinderen, de gen 4 en een andere voor gezinnen hier in Damascus, en vandaag zijn de jongeren voor een verenigde wereld van Damascus de hele dag bij elkaar om de spiritualiteit te verdiepen, de barmhartigheid en de relatie met God... en ze hebben gebeden voor de vrede voor alle jongeren die in gevaar zijn op alle fronten. nieuwe mensen nemen in de verschillende steden contact op met het focolare. De mensen willen leven, het enige wat ze nodig hebben is om te leven in vrede.

Laten we werkelijk intens samen bidden met de paus, zoals hij in zijn oproep gezegd heeft, en met jullie allemaal, opdat God de gewetens wakker mag schudden van de verantwoordelijken van de grote machten die in het spel zijn, opdat ze hun interesses opzij zetten en werken om zo snel mogelijk de vrede waar het Syrische volk zo naar hunkert te bewerkstelligen.

Bedankt en een groet aan iedereen.

Maria: Bedankt, jullie bedankt.

Emmaus: Bedankt, Radast. We zijn met jullie, dat voel je, nietwaar?

Radast: Ja, dat voelen we!

Emmaus: En ieder ja dat jullie zeggen, weet dat heel het Werk van Maria, samen met jullie ja zegt, en dat voor God niets onmogelijk is. We bidden samen voor de vrede. Ciao!

Radast: Ja. Ciao, bedankt Emmaus, ciao.

Gianni: Ciao, Radast, bedankt.

7) ZWITSERLAND - "BASEL, EEN STAD DIE ANDERS IS"-

Gianni: Nu veranderen we van onderwerp en gaan we naar Basel in Zwitserland een stad met 34% immigranten. Hier heeft de parochiegemeenschap van de St. Jozefkerk een opvang opgezet die in eerste instantie in strijd was met de wetgeving, maar die nu een model is van integratie tussen verschillende culturen en geloven, tussen het burgerlijke en het politieke. We gaan luisteren.

Ruedi Beck, Pastor van de St. Jozef, Basel - Zwitserland (in het Duits): Ik was nog maar korte tijd hier, gedurende een winter toen veel asielzoekers zijn afgewezen, ze kwamen zonder hulp op

straat te staan. We hebben veel mensen opgevangen, en waren daardoor in strijd met de wet. We zijn beschuldigd en aangegeven; we zouden een flinke boete moeten betalen, maar dat hebben we geweigerd. Ze hebben ons voor het gerecht gebracht. Uiteindelijk zijn we vrijgesproken, want er is erkent dat onze inzet een taak van de staat zou moeten zijn.

Yvonne, Jamaica :

Als ze eenmaal bij ons komen in de St.Jozef, dan is er geen onderscheid, geen onderscheid, want wel of geen papieren, iedereen is hier welkom. [...]

Als ze hier aankomen denken ze OK nu ben ik er, nu zijn er geen problemen meer, hier ben ik veilig; maar in werkelijkheid is het hier dat de probleem begint en hier zijn wij – als kerk – om voor hen op te komen, om met hen te vechten, zodat ze krijgen waar ze recht op hebben, om ze te begeleiden naar de verschillende instanties, waar we voor hen kunnen vechten, om hen te helpen zodat ze een normale legale persoon kunnen worden.

Alexander, Duitsland (in het Duits): *Als we zoveel vluchtelingen zien vragen we ons af wat het betekent de mensen hier “welkom te heten”, hen bij ons thuis uitnodigen... Vandaag hebben we 15 mensen ontmoet van 12 verschillende landen.*

Michel, Zwitserland (in het Duits): *We wilden een plek creëren, een brug tussen de parochie, de wijk en de verschillende culturen, een plaats om op adem te komen, om het makkelijker te maken om contact te leggen. We zijn hier net zes maanden en tussen de middag is het hier helemaal vol... Vanaf het begin wilden we vrouwelijke vluchtelingen en migranten bij het werk betrekken. Ze doen het beter dan de medewerkers uit Zwitserland die we eerst hadden. Naast het werk is het heel belangrijk dat er veel gesprekken over integratie gevoerd worden...*

Robertina, Zwitserland (in het Duits): *Mijn familie komt uit Kosovo. We maken vaak reizen met jongeren en kinderen en we laten ze zien dat kerk zijn ook 'cool' is; dat je je niet hoeft te schamen voor je godsdienst, want over godsdienst wordt onder de jongeren niet meer gesproken.*

Ruedi Beck (in het Duits): *Natuurlijk was er weerstand van de autochtone bevolking die hier al langer leeft omdat ze zich verdrongen voelde en angst hadden voor de vreemdelingen, maar hoe*

meer mensen we hier uitgenodigd hebben, buitenlanders, asielzoekers vluchtelingen om bij ons te komen, des te meer ontdekten de zwitsers de waarde van deze mensen, hun geloof.

Michel, Zwitserland (in het Duits): Wij zijn heel goed opgenomen door de gemeenschap. Hier heerst echt een geest van broederschap. We hebben veel vrienden leren kennen. Bijoux en Sola en hun familie hebben ons zelfs vereert, door te vragen of wij getuigen wilden zijn bij hun huwelijk.

Ruedi Beck (in het Duits): In onze wijk zijn er evenveel katholieken als moslims. Er is een vriendschap ontstaan met de Imam Mohammed.

Muhammed Tas, Turkey - Imam First Mosque, Basel (in het Turks): Onze jongeren zijn vandaag deze kerk komen bezoeken. Ze wilden weten hoe de christenen bidden en zo hebben ze gezien hoe hun gebed is. Ze waren heel blij. Ze vonden deze christelijke manier van bidden mooi. We hopen dit soort bezoeken ook in de toekomst voort te zetten. De christenen bezoeken ook onze moskee.

Guy Morin, President of the Kanton, Basel – Zwitserland (in het Duits): St Jozef levert echt een heel grote bijdrage, want daar kunnen de nieuwe immigranten, maar ook de asielzoekers en de mensen met problemen een plaats vinden om de zorgen van zich af te laten vallen, andere personen te ontmoeten, een netwerk op te bouwen... En wat me speciaal getroffen heeft is dat ze ook de verschillende culturen en godsdiensten serieus nemen

Maria: Dit verhaal geeft ons echt hoop, bedankt dat jullie het ons verteld hebben.

Gianni: Ook omdat het handelen van deze gemeenschap geholpen heeft om de wetten te veranderen, zodat ze meer afgestemd zijn aan de uitdagingen van deze tijd.

8) VS - HET IS ALLEMAAL EEN KWESTIE VAN RELATIE

Maria: Nu veranderen we van werelddeel en werpen we een blik op de VS. Zoals we iedere dag in de nieuwsberichten kunnen zien is de verkiezingscampagne in volle gang en wordt steeds feller. We zijn naar Dick en Shirley toegegaan die wonen in Tucson in Arizona. Zij is democratisch, hij republikeins.

Spreker: Dick en Shirley Marquis wonen in Tucson Arizona. Ze hebben 9 kinderen en 22 kleinkinderen en ze zijn bijna 60 jaar getrouwd. Een indrukwekkende mijlpaal gezien het feit dat ze - net voordat ze trouwden - iets over elkaar ontdekten wat hun geschiedenis totaal had kunnen veranderen.

Dick: *Op de parkeerplaats van de supermarkt kwam een vrouw naar me toe die zegt: "Waarom hebben jullie een republikeins en ook een democratische logo op je achterrait? Kun je geen keuze maken?" En dus zei ik: "Nee!" Mijn vrouw is democraat en ik ben republikein en daarom hebben we allebei de logo's opgeplakt."*

Shirley: *We hebben nooit over politiek gesproken. Omdat ik uit Massachusetts kwam, dat is een sterke democratische staat, dacht ik dat Maine dat ook was en ik veronderstelde gewoon dat hij een democraat was. [...] Het was pas nadat we verloofd waren dat ik besepte dat wij niet van dezelfde politieke partij waren en ik dacht ... hmm ... OK. Het was echt te laat om op dat punt nog om te keren.*

Dick: *In het begin was het geen probleem. Ik was niet actief. Maar nadat we getrouwd waren werd ik actief in de 'Young Republican Club' in Maine. Pas op dat moment realiseerde ik me – dat liet ze me wel weten - hoe overtuigd ze is als democraat!*

Shirley: *Dus hadden we een aantal prachtige gesprekken en op dat punt in ons leven, denk ik, waren we echt goed in het proberen de ander te overtuigen om de partij te kiezen waarbij wij betrokken waren.*

Dick: *Nou, ik denk dat wij beiden zeer bewust realiseerden dat het belangrijkste onze relatie was. En om het belang dat wij hechten aan onze relatie, kunnen we naar elkaar luisteren en elkaar accepteren. (Wij) hoeven het niet eens te zijn met elkaar, maar we accepteren elkaar zoals we zijn.*

Shirley: *Nu kijkt Dick graag naar bepaalde nieuwsberichten en ik wil graag andere nieuwsberichten zien. Zijn nieuws is erg Republikeins gericht. Het mijne [...] democratisch. Dus wat er gebeurt is, dat we naar allebei kijken. Als we kijken naar het kanaal wat hij liever wil, zit ik niet meer te brommen zo van: "Wat is dit nu weer." Weet je, want het is niet echt respectvol en je luistert niet echt naar wat de ander probeert te zeggen, je probeert het niet echt te begrijpen. Weet je, je moet proberen in hun schoenen te lopen en denken zoals zij denken. En ik zou willen dat dat gemakkelijk is, maar dat is het niet altijd. Ik ben zo overtuigd van sommige kwesties, maar ik beseft dat die kwesties niet*

de hoofdzaak zijn in onze relatie. De hoofdzaak is onze relatie [...] soms maak ik er geen probleem van; Ik zeg niet dat ik verwater in wat ik geloof, maar ik maak er geen probleem van. De relatie is waar het allemaal om draait.

Maria: Bedankt Dick en Shirley, en de beste wensen voor jullie 60 jarige bruiloft!

TWEE STEUNPILAREN VAN HET “EERSTE UUR” VAN DE FOCOLAREBEWEGING

9) DORI ZAMBONI – HET “SPEL” VAN DE WIL VAN GOD

Maria: In de afgelopen weken hebben twee van de steunpilaren van de allereerste tijd van de Focolarebeweging, Dori Zamboni en Giorgio Martelli, bekend als Turnea, ons verlaten. Dori is een leerling van Chiara geweest en maakte samen met haar deel uit van de allereerste groep van focolarina's van Trente. Laten we naar haar luisteren terwijl zij iets over zichzelf verteld.

Dori Zamboni: [...]Iemand vroeg me, toen ik hier kwam, wat ik nu kan zeggen, op dit moment. Misschien dat ik me niet goed voel, deze ziekte die zo lang duurt, ...En zo ook met het idee van de wil van God, die we allemaal kennen, en ik dacht dat ik die beleefde, maar misschien deed ik dat vaak op mijn manier, maar in deze laatste tijd, gedwongen ook door de omstandigheden, om te doen wat de artsen willen, om te doen wat het lichaam wil, omdat ik niet in staat ben om alles te doen wat ik wil doen, om zelfs in de kleinste dingen te zeggen: "Ik doe de wil van God " kost soms moeite, want ik zie dat ik dat het nog steeds moet leren, dat ik moet beginnen, want die realiteit waarover Jezus spreekt: "Niet mijn wil, maar jouw wil geschiedde" is iets om ieder moment van nu te beleven, meer nog, ik heb de indruk dat liefhebben is de wil van God te doen, want Jezus zegt het, net als een slinger die zegt: ". Ik zou dit willen doen "Nee, ik moet de wil van God te doen." Het is net als Hij: "Niet mijn wil, maar de uwe." En Jezus zegt:" Mijn God, waarom hebt Je mij verlaten? ', En zegt dan: "In jouw handen ...". Het liefhebben ligt tussen deze voortdurende realiteit om uit onszelf te komen, in het goddelijke te gaan, en waarschijnlijk is het de Heilige Geest, die deze slinger opdraait om in staat te zijn om het vol te houden.⁵

10) GIORGIO MARTELLI (TURNEA) – DE DAG VAN DE OMMEKEER VOOR DE VAKBONDSMAN

---

⁵ Uit een toespraak van Dori Zamboni op een bijeenkomst van de focolarine op het Mariapolicentrum van Castelgandolfo, 07/12/1993, bij gelegenheid van de 50° verjaardag van het ontstaan van de Focolarebeweging.

Gianni: Giorgio Martelli was een vakbondsman die Chiara heeft leren kennen in een ontmoeting die een ommekeer betekende in zijn leven. We laten hem zelf aan het woord

Turnea: [...] Ik kwam voor het werk naar Rome. Op dat moment werkte ik in de vakbond; ik kwam voor de vakbond, voor de CISL, en Graziella zei me dat er een bijeenkomst met Chiara was; dat Chiara in Ostia was en dat ze de focolarini ontmoette... ik was niets, maar... omdat ik Chiara niet kende heeft ze me naar Ostia gebracht [...] en Chiara heeft heel de dag over de Drie-eenheid gesproken.

Ik was een christen... zo ongeveer, de drie-eenheid, maakte deel uit van het Christendom, zeker een heel belangrijk deel [...] En die werkelijkheid, van Chiara, die sprak van de Drie-eenheid of beter gezegd die ons die deed leven, begrijpen, ons binnen liet gaan in het leven van de Drie-eenheid, dat is voor mij het centrale punt in mijn leven gebleven.

Ook, omdat ik een probleem had, dat was de relatie met God, die ik zocht... ik had een christelijke opvoeding gehad, enz. en daarnaast, in mijn leven – ik was in de vakbond – was ik altijd in strijd met de ander. De naasten waren de directeuren, de werkgevers; maar, ik sloeg altijd met de vuist op tafel, en maakte ruzie; dus, tussen die twee realiteiten, de eenheid met God en met de broeder, was er geen...

Daar... is het volgende gebeurd, dat in mijn ziel de liefde voor God samensmolt met de liefde voor de naaste; en daarbij heb ik begrepen dat het evangelie, het leven van God, het leven van de Drie-eenheid, ...de problemen van de mensheid kon oplossen, de maatschappij kon opbouwen; dat is voor mij een revolutie geweest. [...] ⁶

Gianni: Een dank je uit het hart voor Dori en Turnea.

11) THAILANDIA – in gesprek met de Grote Meester Ajahn Thong

Maria: Nu gaan we naar Thailand, om precies te zijn naar Chang Mai in het noorden. We hebben een bijzonder interview met Ajahn Thong, een grote meester van het thaise boeddhisme. Chiara heeft jarenlang een bijzondere band met hem gehad, die in zijn woorden duidelijk naar voren komt.

---

⁶ Uit een spontane toespraak van Giorgio Martelli (Turnea) op een bijeenkomst van focolarini in het Mariapolicentrum van Castelgandolfo, 14/12/2008.

Roberto Signor - Chiang Mai Thailand :

We komen dicht bij de Chom Thong, waar de tempel van Ajahn Thong ligt. Ajahn Thong nodigde in 1997 Chiara uit in Thailand. En Chiara sprak tot de boeddhistische mannelijke en vrouwelijke monniken en de leken boeddhisten in Chiang Mai.

Vandaag hier bij de tempel van Chom Thong, is het de dag die gewijd is aan Boeddha. Een dag per week komen alle monniken en gelovigen van het dorp hier in Chom Thong om samen te bidden. Hier kunnen we samen een gebed bijwonen.

Ajahn Thong:

De wereld kan harmonie bereiken wanneer de 4 elementen van de Dharma (de boeddhistische leer) in praktijk kunnen worden gebracht:

- 1) *“Meta” (Barmhartigheid) = We moeten barmhartig zijn voor elkaar.*
- 2) *“Karuna” (medelijden) = dit helpt de mensen om verder te gaan dan het lijden. We moeten een hart hebben voor mensen die lijden.*
- 3) *“Mutthitha” (hartelijke vreugde en vriendelijkheid) = goede mensen steunen en motiveren. Als we de vruchten niet zien van deze drie elementen van de Dharma dan moeten we niet ontmoedigd raken, maar ‘alles laten gaan’ en dat is het vierde element, “Ubeka” (Mentale kalmte)*

Als we deze vier elementen van de Dharma beleven, dan zal de wereld de vrede bereiken, anders zal de wereld lijden

Ik heb het focolare in mijn hart, vooral aan Chiara. De wereld glimlacht niet; het is onze taak om barmhartigheid te verspreiden; Chiara is altijd hier.

12) CHIARA LUBICH – LA POTENZA CREATIVA DELL’ASCOLTO CHE GENERA DIALOGO

Gianni: Als dit focolarejournaal een titel heeft dan is het DIALOOG. Maar hoe doe je dat concreet? We beluisteren samen een antwoord van Chiara.

Crusana (Colombia): "Beste Chiara, voor ons ben je een meesteres in de inculturatie, ook in dat specifieke aspect van het je één maken dat de stilte is, ten diepste luisteren naar de ander. Kun je ons vertellen wat jouw ervaring is op dit gebied.? "

Chiara Lubich: Mijn ervaring is dit: [...]. De kleinzoon van Gandhi, die ik in Zwitserland heb leren kennen, vertelde me dit: " [...] De weg is 'luisteren'. " Misschien zei hij dit ook om deze reden: er is zo'n rijkdom in ieder, zo'n contrast, dat moet je kennen, voordat je een woord uitspreekt. En ik heb me dat goed ingeprent. [...] In Coïmbatore, [...] begon mijn speech: "Ik ben naar India gekomen om te luisteren, dus hier ben ik. Maar jullie vragen me om te spreken, en ik zal ook spreken, en er zal ook de tijd zijn ... ik heb hoe dan ook 18 dagen de tijd om te luisteren. " Zo was het. En altijd met deze houding. En ik zag, dat voor elke dialoog deze methode om te luisteren fantastisch is, want op de eerste plaats word je binnengevoerd in de cultuur van de ander, je begrijpt hem; je wordt binnengevoerd in de taal van de ander: hij spreekt zo en op die manier. Net als Jezus, als Hij in gelijkenissen spreekt, spreekt Hij over de wijnstok en de ranken, Hij spreekt over de lelies van het veld, want het hoorde bij de cultuur van die plaats, daarom begrepen ze Hem. Daarom door te luisteren, te luisteren, voelde ik dat langzaam de cultuur bij me binnenkwam, ik begon hun manier van spreken te begrijpen. Ik had van te voren al het een en ander gelezen om me voor te bereiden. Door naar hen te luisteren begon ik zelfs hun spreekwoorden te begrijpen. Er is bijvoorbeeld een spreekwoord, en ik denk dat dat echt bijzonder is, er is een spreekwoord dat spreekt over de liefde tot de vijand, dat is iets typisch christelijks, maar zij hebben het als spreekwoord genomen. Ik weet niet of ze het van ons hebben overgenomen of dat het van de Heilige Geest kwam, ik weet dat ze het hebben. Dat spreekwoord zegt: 'Er is een stuk hout van geparfumeerd sandelhout. Een bijl klooft het hout in tweeën en het hout neemt wraak door zijn heerlijke geur achter te laten'. Het is de wraak van de liefde, je zou kunnen zeggen: de liefde tot de vijand. Dus door te luisteren begrijp je, en daarna als je spreekt dan noem je die gezegden of die onderwerpen die je hebt geleerd, om zo je eigen dingen uit te leggen. En dan door te luisteren is er nog een ander voordeel - ik heb uren geluisterd- nadat je hebt geluisterd, voelen zij de plicht om naar jou te luisteren, al was het maar uit beleefdheid, alleen al omdat het logisch is. En zij zeggen: "Vertel wat over uzelf. Hoe is het met u?" En dan zei ik 'Nou, eigenlijk kwam ik hier naar India, om te luisteren. " "Ja, maar uw spiritualiteit, uw spirituele leven? Wat voor goeroe bent u? ' Dan kun je jouw 'goeroeleer' uitleggen je, begrijpen jullie?

Om maar te zeggen... Maar dit geldt voor alle dialogen: voor interreligieuze, voor de oecumenische dialoog, omdat we anders de andere kerken niet leren kennen, en ook onder de katholieken, want

we kennen de andere instituten, de andere bewegingen, de andere werkelijkheden niet; we kennen alleen de wereld waarin we leven. Het is nodig dat je dat doet, hè? ⁷

13) AFSLUITING

Maria: Luisteren om een dialoog aan te gaan. “Zo doe je dat” zegt Chiara ons. En we willen elkaar ervan verzekeren dat we ons inzetten om dit te doen, om te leven wat zij ons zegt, overal op de wereld!

We zijn aan het einde gekomen van onze live werelduitzending. Een speciale groet aan iedereen, overal waar jullie zijn en ieder van jullie, bedankt!

Gianni: We zien elkaar weer bij het volgende focolarejournaal! Dat is 9 april om 18.00u.

Maria: Ciao!

---

⁷ Van een antwoord van Chiara Lubich aan de bewoners van de Mariapoli Renata, Loppiano, 7 februari 2001 (n. 6).